

„A döntéseim eddig még csak
szívfájdalmat hoztak nekem.”

Az
Eperszív
Étkezde

*finep
selection*

CAROLYN BROWN

CAROLYN BROWN

Az
Eperszív
Étkezde

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Csodálatos szerkesztőmnek,
Anh Schluepnek.
Köszönetképpen, amiért rendületlenül hisz bennem.*

ELSŐ FEJEZET

ASZERENCSE, JÓ ÉS BALSZERENCSE EGYARÁNT, mindig hármával járt.

Vicky Rawlins tizenhét éves volt abban az évben, amikor a keresztanyja, Nettie elvált a semmirekellő, szoknyapecér férjétől májusban. Vicky anyja, Thelma, meghalt júniusban, Vicky pedig augusztusban rájött, hogy állapotos. Huszonhárom évvel később még mindig gyűlölte a közeledő nyár gondolatát. Előre rettegett az évszak első hivatalos napjától, hetekkel azelőtt, hogy megérkezett volna.

Bárki alkotta is a naptárt, fogalma sem volt a texasi évszakokról. Azt képzelte, hogy a tavasz egészen június huszonegyedik napjáig tart. Ha valaha ellátogatott volna ide, azonnal rájön, hogy a texasi Pickben csak két évszak van: nyár és tél.

– Forró nap lesz a mai. Hiába bámulod a naptárt, attól még nem fog a jövő hét gyorsabban eltelni – tett Nettie egy csésze gőzölgő kávéját Vicky elé.

– Még több mint egy hónap van a nyár első igazi napjáig, de a balszerencse már elkezdődött – motyogta Vicky.

– Jó volna, ha túltennéd magad ezen a hülyeségen – mondta Nettie. Nekiállt kiszaggatni a pogácsát és a sütőlemezre rakni. – Ahe-lyett, hogy a balszerencse miatt aggódsz, inkább gondolj arra, hogy Emily hazajön egy hét múlva. Akkor lesz egy kis segítségünk.

Vicky elfordult a naptártól, amely az étterembe vezető ajtó mel-lett lógott a falon.

– Valójában két pincérnőre volna szükségünk.

– Talán ma leesik majd egy az égből – nevetett Nettie a saját vic-cén.

– Majd ha a kányák guggolva repülnek – felelte mosolyogva Vicky.

Több mint két évtizede Nettie volt a pótanyja, legjobb barátnője, üzleti partnere és lakótársa egy személyben. Magas, erős csontú asz-szony volt, kerek arcú, rövid, ősz hajjal. A gerince acél, a szíve arany. Hetvenévesen esküdött rá, hogy amikor majd eljön az idő, hogy a földi létből a mennyországba lépjen át, az egy tizennégy órás műszak végén lesz, itt, az Eperszív Étkezdében.

A gondolattól, hogy a lánya, Emily pár nap múlva hazajön, könny-nyebb lett Vicky szíve. Talán ezen a nyáron nem történik semmi rossz. Három hónapon át Emilyvel fog dolgozni, este pedig a veran-da hintáján pihennek. Nem lesz balszerencse. Sem jó. Csak egy békés nyár a lányával, amikor remekül érzi majd magát.

– Ne aggódj már! Ez egy szerencsés év lesz. Érzem a csontjaimban.

Nettie kiszaggatott két tucat pogácsát, és egyenletesen elosztva a sütőlemezre helyezte őket.

– A csontjaid megcsaltak már valaha? – kérdezte Vicky.

– Még nem – válaszolt Nettie. – Menj, nyisd ki a boltot! Örülni fogok, amikor Emily megérkezik pénteken.

– Én is.

Vicky bekapcsolta a fényeket, amelyek három ablak fölött villogva hirdették: REGGELI, EBÉD, VACSORA. A fényes, fekete-fehér csempével kirakott padló az ötvenes éveket idézte, ahogy a piros bokszok is az egyik fal mentén. A régi, ezüstszínű fémkapszulára emlékeztető étkezde anakronisztikusnak tűnt a modern világban, ám épp ez adta a báját. A megye távoli pontjairól is jöttek ide emberek, hogy megkóstolják Nettie főztjét és a híres epres kosárkákat, amelyek igazán híressé tették az étkezdét.

A forróságtól megolvadt a ragasztószalag, amely a KISEGÍTŐT KERESÜNK feliratú lapot tartotta, úgyhogy az leesett a földre. Vicky felvette, és odavitte a pénztárgéphez. Keresett egy tekercs szigetelőszalagot a kacatos kosárban a pult alatt, és visszarakasztotta a hirdetést az üvegajtóra szemmagasságban. Pocsékul nézett ki, de legalább jól látható volt.

– Nem álldogálnak hosszú sorban a gyakorlott pincéernők az ajtó előtt, interjúra várva? Nem láttál esetleg pár kányát, akik guggolva repülnek? – rikkantott ki Nettie a konyhából.

– Kányák nincsenek, de látnod kéne ezt a csomó embert, akik mind munkát keresnek – kiabált vissza Vicky. – Innen egész a boltig ér a sor.

Nettie szívből jövő kacagása betöltötte az étkezdét, a szalonna, a kolbász és a sült pogácsa illatával együtt. Az étkezde hamarosan megtelik emberekkel, Vicky pedig rohángálni fog a bokszok, a pult és a pénztárgép között. Olyan nagy szükségük volt egy kisegítőre, hogy az asszony felpislogott az égre, hátha mégis alápottyán onnan valaki.

– Nincs olyan szerencsénk – motyogta.

Nettie kihozott két, rántottával és szalonnával töltött pogácsát a konyhából az étkezdébe, és lerakta a pultra.

– Gyorsan együnk. Úgy tíz perc múlva itt lesz Woody. Órát lehetne állítani ahhoz az emberhez.

Vicky beleharapott a szendvicsébe.

– Hogy tudtátok, te meg mama, ketten csinálni az összes munkát annyi évig?

– Nem volt könnyű, de eldöntöttük, hogy nem lehet olyan év, amikor nincs profitunk. Az első év végén mindent kiszámoltunk, és felvettünk egy részmunkaidős pincérnőt, Lindát – magyarázta Nettie. – Akárki is mondta, hogy az idő enyhíti a veszteség fájdalmát, annak száraz tehénszar volt az agya helyén. Nekem mindennap hiányzik Thelma, különösen, amikor az epres kosárka tésztaját gyúrom. Azt mindig ő csinálta.

Vicky megpördült a bárszéken, és a hátát a pultnak támasztotta.

– Huszonhárom éve, Nettie. Hinnéd? Vannak napok, amikor olyan, mintha csak tegnap lett volna, hogy beléptem a házba, és elmondtam neked, hogy várandós vagyok. Ugyanakkor mintha legalább két emberöltő telt volna el azóta.

Nettie lenyelte az utolsó falatot, és belekortyolt a kávéba.

– Kíváncsi lennék, hány epres kosárkát adtunk el ezalatt.

– Hatvannégy milliót – vágta rá Vicky, és betűrt egy tusfekete hajfűrtöt a feje tetején megkötött rövid lófárokba.

– Pár millió ide vagy oda. – Nettie mély nevetéséből azt lehetett volna gondolni, hogy hosszú ideje és sokat dohányzik, pedig soha életében nem gyújtott rá egyetlen szál cigarettára sem.

Jancy Wilson a nagymama sírja előtt ült a picki temetőben, és kihúzott néhány pitypangot a sírkő elől a földből. Kellett volna virágot

hoznia, de nem engedhette meg magának, különben is, nagyi mindig azt mondogatta, hogy addig akar virágot kapni, amíg él, nem miután meghalt.

– Mama elment – mondta halkán a lány. – Gondolom, mostanra már tudod, mivel négy év eltelt a halála óta. Nem volt elég pénzem, hogy meglátogassalak, nagyi, ne haragudj. Most már értem, mama mennyire hiányolhatott téged, amikor meghaltál. Nem maradhatok sokáig. Remélem, odaérek Louisianába éjszakára, hogy ágyban aludhassak.

Felpillantott a felhőtlen kék égre.

– Ha van némi befolyásotok ott fent – mondta –, küldjetelek egy kis szerencsét, hogy az öreg autóm kitartszon addig. Sok segítségre van szükségem, hogy eljussak oda, ahová tartozom.

Leporolta gyűrött farmerja fenekét, és feltett egy napszemüveget, amely eltakarta zöld szemét és keskeny arcát. Beült a sofőrülésbe, és a műszerfalról elvett egy baseballsapkát. Pink színű volt, az ellenzóján strasszkövekből kirakott szívvel. Tizennyolcadik születésnap ajándék volt az anyjától. Most ez volt a szerencsesapkája, és csak akkor viselte, amikor nagyon-nagyon szüksége volt rá, hogy jó dolgok történjenek az életében.

– Na jó, induljon a show! – Azzal a sapka hátsó nyílásán kidugta piszkosbarna lófarkát.

A rádió ugyan nem működött, és a légkondi is feladta tavaly nyáron, ám az üzemanyagtartály tele volt. Jancy már csak azon imádkozott, hogy a simára kopott gumik is kitartsanak, amíg az unokatestvére házához ér.

Elhajtott a hely mellett, ahol régen a nagyi lakókocsija állt. Most csak egy pitypanggal teli, gazos terület volt. Jancy képzeletében egy három hálósobás lakókocsi foglalta el a telket, a veranda mindkét oldalán virágágyással.

Kicsit lejjebb az utcában lelassított a templomnál. Ő meg az anyja minden vasárnap reggel elsétáltak ide. A fehér palánkossal, tornyos épület a sóderrel felszórt parkolóval dugig volt a nagy temetése napján, de hát nagy Pickben élt egész életében.

Jancy mindig is ilyen életre vágyott, de az ilyesmi nem megy egyik napról a másikra. Ha az ember ennyire része akar lenni egy közösségnek, nem elég, ha ott születik, gyökeret is kell vernie. Jancy lelassított, ahogy áthajtott a városon, és elment az ismerős helyek mellé. Épp a régi roncstelep tűnt fel a visszapillantó tükrében, amikor a motor köhögni kezdett. Megveregette a műszerfalat, és magában fohászzkodott. A Jóisten nyilvánvalóan hallgatott aznap a mamájára és a nagyijára, mert a kocsit nem állt le. Jancy odapillantott a többhektárnyi sérült vagy roncs járművet körülvevő magas kerítésre, és arra gondolt, vajon Shane Adams még mindig besegít-e a nagyapja vállalkozásában.

Valamivel lejjebb volt az utcában az Eperszív Étkezde. Ha volna rá pénze, akkor megállna ott reggelizni. Összefutott a szájában a nyál, ahogy egy tányér szaftos pogácsára gondolt, ám ma be kell érnie a maradék sajtos tallérral, és a hátsó ülésen heverő egynapos fánkkal. A vizesüvegét majd megtölti egy benzinkút mosdójában. Az étel és az ital várhat, amíg oda nem ér Minnette-hez. Jancy remélte, hogy az unokatestvére komolyan gondolta, amikor legutóbb beszéltek telefonon, és azt mondta, szívesen befogadja őt egy időre.

Amint közelebb ért az étkezdehez, Jancy orrát megcsapta a szalon-illata, és megkordult a gyomra. De hirtelen erős füstszag töltötte meg a levegőt. Jancy először azt hitte, valaki régi gumikerekeket éget a roncstelepen, de aztán füst kezdett ömleni a szellőzőrácsra át. Mire Jancy lefékezett, és befordult az étkezde parkolójába, könnyezett a

szeme, és annyira köhögött, hogy alig kapott levegőt. Majd meglátta a motorháztetőből előtörő lángokat.

Felkapta a táskáját, és a kocsi hátuljához sietett. Remegett a keze, amint kinyitotta a csomagtartót, és elkezdte kidobálni belőle a négy sportszatyrot meg a bőröndöt, amilyen messze csak tudta. Ha a tűz eléri azt a tele tankot, Pick lakói azt gondolják majd, hogy bomba robbant. Elég messze áll a kocsija, nem fogja megrongálni az étkez-dét? Futni kezdett. Valakinek értesítenie kell a tűzoltókat!

Isten végül megbünteti a múltért. Az, hogy a kocsija éppen itt, a texasi Pickben ég le, nem lehet véletlen. Ez a karma volt, amely jött, és fenékebe harapta, épp azon a héten, amikor végre elhagyhatta Texas államot. Két nappal ezelőtt letöltötte az utolsó napját Amarillóban, és alig várta, hogy útra keljen Louisianába, Minnette-hez. Most pedig minden terve füstbe ment a szeme láttára!

Amikor meghallotta a szirénákat, lezökkent régi, zöld sporttáskájára, és kezébe temette az arcát. Legszívesebben sírva fakadt volna, de nem jöttek a könnyek. Soha, a sok vándorlása közben egyszer sem volt ennyire kétségbeesett. Tizenhat dollár volt a táskájában, fél csomag rágógumi és egy texasi jogosítvány, amely még nyolc hónapig volt érvényes. Nem sok esélye volt megújítani bejelentett lakóhely nélkül.

Az összes hely közül Texasban – sőt, ha úgy vesszük, az egész világon – Pick volt a legutolsó, ahol szívesen otthagadt volna nincstele-nül. Remélhetőleg a kamionosok még mindig megállnak az étkezdé-nél a napi ajánlatért. Talán egyikükhöz bekéredzkedhet.

Begördült egy piros tűzoltóautó a parkolóba, és leugrott róla két önkéntes tűzoltó. Lebontották a locsolótömlőt, és elkezdtek vízzel locsolni az autót.

– Mennyi üzemanyag van benne? – kiáltott neki oda az egyik.

– Teli a tank! – kiabált vissza Jancy. Amint felemelte a fejét, észrevette a felé tartó Nettie-t és Vickyt. Vicky letérdelt mellé, és a vállára tette a kezét.

– Segíthetek, vagy felhívhatok valakit neked?

Jancy lassan megrázta a fejét.

– Nincs kit felhívni, és nem hinném, hogy bárki tudna nekem segíteni. Bejönnek még ide a kamionosok mindennap? Valamelyikükhöz bekérekzkedem.

– Jancy Wilson? – kérdezte homlokráncolva Nettie.

– Én vagyok, Miz Nettie – bólintott a lány.

– Nem láttalak erre vagy... öt éve?

– Hat – válaszolt Jancy, majd az étkezde felé mutatva megkérdezte: – Tényleg kisegítőt keresnek? Hol van Emily?

– Ez az utolsó hete a főiskolán – válaszolt Nettie. – Pénteken jön haza. És igen, kisegítőt keresünk. Szeretnél jelentkezni?

– Igen, asszonyom – bólintott Jancy, és nagyot nyelt. Mintha egy emberöltő telt volna el azóta, hogy ő is Pickben lakott. Egy örökkévalóság, mióta naiv, fiatal lány volt, aki annyira szeretett volna beilleszkedni, de sosem sikerült neki.

Hogy Emily főiskolára ment, nem lepte meg. Ő volt a legnépszerűbb lány az iskolában; vezérszurkoló, elég eszes, hogy mindenféle díjakat nyerjen, szép és aranyos, annak ellenére, hogy a barátnői kifejezetten utálatosak tudtak lenni. Jancy pedig már rég odébbáll pénzekre. Épp csak annyi pénzre volt szüksége, hogy vegyen egy buszjegyet New Iberiába. Minette oda eljönne érte kocsival. Jó borravalókkal és minimálbérrel ennyit összeszedhet pár nap alatt.

– Dolgoztál már pincérnőként? – kérdezte Nettie.

– Egy gyorsétteremben kezdtem dolgozni tizenhat éves koromban. Amikor végeztem a középiskolában, feljebb léptem jobb helyekre. Soha nem is csináltam mást.

– Tudsz rögtön kezdeni? – kérdezte Vicky.

Jancy ismét bólintott.

– Lerakhatom valahová a holmimat? És megengednék, hogy betegyek egy párnát egy boksza, és pár éjszakát az étkezdében aludjak? Csak amíg Emily ideér, és átveszi a helyemet.

– Gyere be a hűvösbe! Megbeszélhetjük egy csésze kávé mellett – válaszolt Vicky.

– Mi legyen a holmimmal? – nézett körül Jancy, amint felállt.

– Egyelőre jó helye lesz ott, ahol most van – mondta Vicky, és a kezét nyújtotta felé. – Merre jártál az elmúlt hat évben?

– Főleg Louisianában és Texasban. Pár hónapot töltöttem Oklahomában. Az utóbbi néhány hónapban Amarillóban dolgoztam pincérnőként egy étteremben.

Megfogta Vicky kezét, és hagyta, hogy a nő felhúzza a földről.

– Egyidős vagy Emilyvel, ugye? Emlékszem, amikor visszaköltöztetek ide, és egy vagy két évig egy osztályba jártatok. Hogy van Elaine mostanában? – érdeklődött Vicky, ahogy elindult az étkezde felé.

– Meghalt ő is, és az apám is. A mamám meghalt rögtön azután, hogy végeztem a középiskolában, papa pedig pár évvel később.

Jancy tartotta az ajtót, hogy a két másik nő bemehessen előtte.

Nettie egyenesen a konyha felé indult.

– Szomorúan hallom, hogy elhunyt. De úgy hallom, sikerült egy kicsit felszedned azt a déli akcentust, te lány.

– Régen volt már, hogy utoljára lánynak neveztek – jegyezte meg Jancy halvány mosollyal.

– Édesem, én hetvenéves vagyok. Ettől te kiskölyök vagy a szememben. A nagymamád barátnője voltam, úgyhogy még ha nem is volna felszolgálói tapasztalatod, akkor is hajlandó lennék betanítani téged, hogy legyen egy kis segítségünk – jelentette ki Nettie.

Jancy egyetlen pillantással felmérte a helyet. Amikor legutoljára járt itt, ő meg az anyja ott hátul ültek abban a bokszban. Akkor tudta meg, hogy újra költöznek. Közvetlenül a középiskola második évfolyama után.

Az apja elment a város túlsó végébe, hogy teletankolja az autót, és amikor megállt az étkezde előtt, az anyja kifizette a számlát. Tíz perccel azután Pick már csak egy apró pont volt a visszapillantó tükrökben. Ma sem jött volna vissza, de muszáj volt beiktatnia ezt a kis kitérőt, hogy felkeresse a nagymamája sírját. És tessék, mi lett az eredménye.

– Kávét, teát, reggelit vagy esetleg egy üdítőt? – kérdezte Vicky.

Jancynek ismét megkordult a gyomra, és az éhség felülírta a büszkeségét.

– Reggelit kérek. Tegnap reggel óta nem ettem. Van pénzem, hogy kifizessem, de ha felírnák, és levonnák majd a béremből, az nagy segítség volna.

– Gyere hátra velem a konyhába, és mondd meg, mit szeretnél enni, mielőtt kötenyt kötsz, és dolgozni kezdesz – mondta Nettie.

– Ööö... szeretnék választ kapni arra, hogy hol alhatok. Keményen fogok dolgozni, annyi órát, amennyit csak engednek, de... – mondta Jancy, lenyelve a maradék büszkeségét.

– Rendben, akkor előbb az üzlet – válaszolt Nettie. – Az állással együtt jár háromszori bőséges étkezés, a ház ajándékeként, de naponként csak egy epres kosárkát ehetsz. Fent a háznál van egy szobánk, ahol

lakhatsz. Vedd ezt bónusznak, mivel nem fizetünk biztosítást és nem adunk szabadságot.

– Köszönöm, de nem muszáj elkészítenie a reggelimet. Meg tudom csinálni magamnak – jelentette ki Jancy.

Legfeljebb két hét kell ezekkel a bónuszokkal. Elég lesz a borraválójára, hogy visszakapcsoltassa a szolgáltatást a mobiltelefonjára és vegyen egy buszjegyet Louisianába. Amikor megunja azt a helyet, lehet, hogy továbbmegy Floridába. Mindig is szeretett volna a tenger közelében élni.

– Mi volna, ha hagynánk, hogy Nettie elkészítse neked a reggeli ajánlatot, mi meg elrendeznénk közben a holmidat? Azt hiszem, aggódsz amiatt, hogy ott van kint minden, igaz? – kérdezte Vicky, majd Jancy válaszát meg sem várva folytatta: – A ma esti zárásig bepakolhatsz a kis raktárba, ahol a készleteket tartjuk. Ott van az étkező mögött. Még egy szabály, nálunk tilos a dohányzás itt is, és a házban is, úgyhogy ha...

– Nem dohányzom, de szívesen iszom egy kupica whiskyt vagy egy sört néhanapján. – Ezt valóban hangosan kimondta? Jancy elvörösödött. – Elnézést. Ezt nem kellett volna...

Nettie kiszólt a konyhából:

– Nincs problémánk egy pohárával néhanapján. Feltéve, hogy minket is megkínálsz.

Jancy elindult kifelé a kocsibehajtóhoz, Vickyvel a nyomában.

– Remélem, be tudjuk hozni egy fordulóval. Főleg a ruháim vannak a táskákban, meg néhány személyes tárgy.

A két tűzoltó levetette a rikító sárga védőruhát, ami alatt kopott farmert, pólót és bakancsot viseltek. A magasabbik megbökte a sapkáját Jancy előtt, és a még mindig füstölő autó felé intett.

– E-eladnád ezt n-nekem?

– Eladni? Teljesen kiégett, nem ér egy petákot sem – felelte a lány.

– Én h-hajlandó lennék húsz dollárt fizetni érte, és elvontatnám ingyen. Van egy kis roncstelepem – mondta a férfi. – Jancy W-Wilson, te vagy az?

– Én vagyok, Shane. Hogy vagy?

Őrülden bele volt zúgva Shane-be, amióta először meglátta a picki templomban azon a nyáron, amikor megérkeztek a városba. Azt hitte, már évekkel korábban túljutott ezen, de a felgyorsuló szívverése azt súgta, még mindig van egy kis szikra.

– Meglep, hogy itt látlak – mondta Shane elvigyorodva. – Merre jártál? Mi történt azon a nyáron? Egyszerűen eltűntél, miután a nagyid meghalt.

– Hosszú történet – válaszolt a lány erőltetett mosollyal. – Szavaddon foglak a kocsival kapcsolatban. Mikor fogod elvontatni?

– Amint felhajtottunk pár pohár édes teát, és ide tudom hozni a vontatókocsimat. Addigra elég hűvös lesz.

– Azonnal jövünk – szólalt meg Vicky. – Menjetek előre, és szolgáljátok ki magatokat!

– H-hová viszitek azt a holmit? – kérdezte Shane.

– Hátra a fészerbe.

– Ryder, emlékszel Jancyre?

Ryder a talpától a feje búbjáig végigmérte Jancyt.

– Nem mondanám.

Ez nem volt meglepő. A pár évvel idősebb Ryder a kosárcsapat sztárja volt akkoriban. Semmiképpen nem emlékezhetett egy szürke kisegérre. A lány viszont túlságosan is jól emlékezett rá. Ő volt az ügyeletes rosszfiú, akitől minden anya óva intette a lányát. Akinek az volt a híre, hogy beédesgetett egy lányt a régi furgonja hátuljába,

aztán soha többé fel sem hívta. Jancy ennek ellenére vetett rá egy oldalpillantást, és felsóhajtott. Azzal a homlokába hulló barna hajával, a hosszúkás arcával, amelyen most kiütött a verejték a tűz forróságától, a barna, ágyba csalogató szemével Ryder lett volna a zsánere, ha nem szakít teljességgel a férfinemmel pár hónappal ezelőtt.

– Hé, m-majd mi bevisszük a holmitokat a fészerbe – ajánlotta fel Shane. Vicky elővette a kulcscsomót a zsebéből, levett róla egy kulcsot, és átadta neki.

– Kösz szépen. Az édes tea a ház ajándéka lesz.

– Meg egy süti?

Shane félénk mosolya nem változott, mióta Jancy utoljára látta. Mindig is nagydarab fickó volt, de egek ura, most olyan hatalmas volt a karja, hogy megfeszült rajta a póló, széles mellkasa meg mint-ha vagy két hektárt beborítana. Kerek arca kissé szögletessé vált, de a gödröcskék változatlanul megmaradtak.

– Rendben – felelte Vicky. – Bemegyünk, és előkészítjük nektek.

– Kösz, Vicky!

Shane felkapott három sportszatyrot, a legkisebbet hagyva Rydernek, a bőrönddel.

Amint Jancy és Vicky belépett, Nettie kidugta a fejét a lengőajtón, és intett Jancynek, hogy menjen át a konyhába.

– Itt ehetsz, aztán kicsit megtisztálkodhatsz a mosdóban, mielőtt dolgozni kezdesz.

– Előbb oda mennék, hogy megmossam a kezem – felelte Jancy.

– Használd azt a mosogatót! – mutatott Nettie a mély, rozsdamentesacél mosogatóra. – Kihűl az ételed.

Jancy gyorsan kezét mosott, és odahúzott a pulthoz egy bárszéket. Szalonna, tojás, mártás és pogácsa meg egy adag palacsinta. Neki látott az evésnek, még akkor sem nézett fel, amikor meghallotta Shane

hangját az étkezőből. A mély, vontatott texasi akcentus nem változott egy cseppet sem.

Megcsörrent egy telefon, és Shane emelt hangon megszólalt:

– Hé, Vicky, vi-visszajövünk hamarosan arra a teára meg epres kosárára, de most ég az aljnövényzet a várostól délre, és azt gyorsan el kell oltanunk. Viszlát úgy t-tíz perc múlva!

Vicky kidugta a fejét az átadóablakon.

– Akkor viszlát!

Jancy bedörgölte a reggelijét, felhajtotta a kávé, aztán egyenesen a női mosdóba ment, az étkező túloldalán. Felnyögött, amint meglátta a tükörképét. Vállig erő haja összetapadt, és sötét karikák voltak a szeme alatt. Előző este megmosdott egy benzinkút mosdójában, és bár tiszta volt rajta a farmer meg az ing, jól látszott mindkettőn, hogy benne aludt. Csoda, hogy Nettie nem mondta neki, hogy álljon ki az út szélére stoppolni, ahelyett, hogy munkát adott volna neki.

Jancy beállította a víz hőmérsékletét, és a csap alá hajolt. Szappant engedett a markába az adagolóból, és gyorsan megmosta a haját. Miután kiöblítette, és papírtörülkövel megszáritotta, elővett egy hajkefét a táskájából, kifésülte a gubancokat, aztán felrakta a haját lófarokba. Elővette a sminkkészletét, és alapozót kent a szeme alá. Gyorsan dolgozott, hogy elfogadható külsőt varázsoljon magának.

– Ennyit tehetek. Sosem lesz belőlem egy Emily, de legalább nem látszom annak a hajléktalan árvának, aki vagyok.

Kinyitotta az ajtót. Vicky elismerően biccentett neki. Jancy bement a konyhába, kötényt kötött, és éppen akkor jött ki a lengőajtón, amikor Shane és Ryder ismét belépett az étkezdébe. *Miért nem volt képes Shane felszedni harminc kilót vagy elkezdni bagót rágni?* Kis sóhajjal elvett a pénztárgép alatti polcon felhalmozott jegyzettömbökből egyet. Becsúszta az egyik zsebébe, egy tollat meg a másikba.

– Jeges tea meg epres kosárka, igaz?

Jancy félrerakott egy üvegbúrát, és egy-egy szív alakú süteményt tett a két kistányérra. Megtöltött kettőt a legnagyobb poharakból jéggel meg édes teával, és mindent egy tálcára rakott.

Shane biccentett.

– Itt jön W-Woody. Emlékszel rá, Jancy?

– Persze. Ő meg Irma a nagymamám barátai voltak.

– Irma már két éve meghalt.

Shane alaposan végigmérte Jancyt a talpától a lófarkáig.

Hat éve már, hogy Jancy úgy odavolt érte, de hirtelen így is izzadni kezdett a tenyere. Koncentrálnia kellett, hova lép, nehogy elejtse a tálcát.

– Elkéstél! – kiáltott ki Nettie a konyhából, amikor Woody belépett az ajtón, forró fuvallatot hozva magával.

– Fel kellett mennem a templomhoz, hogy segítsék nekik a vízszelreléssel – jelentette ki Woody. – Majd éhen halok. A legnagyobb reggelit kérem, amihez palacsinta is van, meg egy csésze kávé. Kié az az autó ott kint? Úgy tűnik, már megérett a roncsstelepre.

Woody magas, csontsovány fickó volt. Úgy festett, mint akinek köveket kell a zsebébe raknia, ha az északi szél lecsap Anderson megye hegyeiből, nehogy elvigye. Kétszer végigmérte Jancyt, mielőtt helyet foglalt a Shane és Ryder mögötti bokszban, aztán megkérdezte:

– Maga az új pincérnő?

– Igen – válaszolt Jancy. – Tejszínt vagy cukrot?

Woody levette a Texas A&M feliratú sapkát a fejéről, és beletúrt sűrű, ősz hajába.

– Ismerősnek tűnik.

– Ez Jancy W-Wilson. A nagyija Lucy volt, a mamája pedig Elaine – szolt át Shane a szomszéd bokszból.

– Emlékszem mindkettőjükre. Mindig is úgy véltem, fura, hogy Elaine hozzám egy fickóhoz, akinek ugyanaz a családneve, de Lucy azt mondta, kizárt, hogy rokonok lennének. Gondolom, elég gyakori név, nem igaz? És mit keres újra itt Pickben? – kérdezte Woody.

– Az övé az a kiégett autó a parkolóban – mondta Shane.

– Maga nem tud beszélni? – kérdezte Woody.

– Itt dolgozom. Kávét, cukor nélkül. És a reggeli ajánlat, igaz? – kérdezte Jancy a legragyogóbb mosollyal, amit csak képes volt az arcára ragasztani. Már elfelejtette, milyen a kisvárosi pletykálgatás.

– Úgy van – bólintott Woody. – Hé, Vicky, mikor jön haza Emily?

– Pénteken. Még egy év, és végez a főiskolán, most csak a nyarat tölti itthon – magyarázta Vicky. – Ma rántottát vagy tükörtojást kérsz?

Jancy elvörösödött. Ezt elfelejtette megkérdezni.

– Jó lesz a rántotta, és ne felejtse el a pikáns szószt! És hol fogsz lakni, leányzó? – Woody félrehajtotta a fejét, mint egy nagyra nőtt madár. – A nagyid lakókocsija eltűnt két héttel a halála után. Valami horgászok megvették, és felvitték a tóhoz víkendháznak.

– Nálunk fog lakni – közölte Vicky.

– Hallottam, Emily visszautasított egy gyakornoki helyet a NASA-nál ezen a nyáron. Megbuggyant az a lány? Ez nagy dolog!

Woody zavartalanul társalgott tovább.

Vicky vállat vont.

– Azt mondja, honvágya lett volna. Különb is utálja a nagyvárosokat.

– Én is – szólt közbe Ryder.

Jancy elvette Woody rendelését a polcról. Még egy csésze kávét tett a tálcára, és odavitte az egészet a bokszhhoz. Ő egész életében csak egyetlen kisvárosban élt, Pickben. Előtte és azután az apja jobban

szerette a nagyvárosokat, ahol könnyen talált munkát, legtöbbször olajfúró tornyoknál.

Woody fogta a kést és a villát.

– És hogy megy a munka a fúrótornyon, Ryder?

– Nagyon jól, de már nem járok ki. Az olajtársaság nyit egy irodát Frankstonban, és én fogom vezetni – felelte Ryder.

– Akkor itthon leszel a fesztiválon? – érdeklődött Woody.

– Hát persze! El nem mulasztanám, még akkor sem, ha fel kellene mondanom a munkahelyemen! – nevetett fel Ryder.

Jancy csak egyszer vett részt az éves Eperfesztiválon. A pénzük mindig kevés volt, de az anyja akkor adott neki annyit, hogy vegyen vattacukrot vagy rántott uborkát vagy limonádét. Egész este magányosan bolyongott, azt kívánva, bárcsak őt is barátnők vennék körül, mint Emilyt. Végül vattacukrot vett a pénzén, hazavitte, és elfelezte a mamájával.

– És hogy van a mamád meg a papád mostanság? – kérdezte Woody Jancytól, amikor a lány letette elé a kávé meg az ételt.

– Mindketten elmentek. A mamám rögtön, miután elvégeztem a középiskolát, a papám pedig két éve.

– Sajnálom – motyogta Woody.

Grapefruit nagyságú gombóc nőtt Jancy torkában, mint mindig, amikor az anyjára gondolt, aki még csak a harmincas éveiben járt, amikor egy vérrög került a szívébe. Jancy éppen húspogácsát sütött, amikor az apja felhívta: „Az édesanyád meghalt. Gyere haza!”

Jancy haza akarta hozni a mamáját Pickbe, és itt eltemetni, de az apja hallani sem akart róla. Ragaszkodott a hamvasztáshoz, és még búcsúztatás sem volt. Sem halotti tor. Sem barátok. Nem volt más, csak egy özvegy meg egy lány, akik a homokpad szélén állva a texasi Galvestonban a sós vízbe szórták az anyja hamvait.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egy hétig egy motelben laktak, aztán az apja beköltöztette őket egy lakásba. Két hónappal később az apja már ment volna tovább, de Jancy ezúttal nem tartott vele. Nem is hallott róla egészen addig, amíg fel nem hívták, hogy az apja májrákban meghalt a texasi Pam-pában. Jancy elhamvasztatta, és kiszórta a hamvait annak a helynek a közelében, ahol az anyját is.

Ahogy visszaindult a pulthoz, találkozott Vickyvel.

– A parkoló kezd megtelni. Te viszed a bokszoikat a pénztárgéptől balra. Enyém a jobb oldal. És sajnálom a szüleidet. Mindig is kedveltem Elaine-t. Félnék volt, de jószívű – mondta Vicky.

– Köszönöm.

Jancy nagyot nyelt, de a hatalmas gombóc a torkából nem tűnt el. Sikerült a könnyeit visszatartania, amint az érzelmek örült hullámvasútján végigrobogott.